

A Loch Ness-i szörny

Két napja esett az eső, s mellé fúj a szél is. Apó sokat álldogált az ablakban, nézte mikor unja meg végre a sok víz ezt a zúdulást? Azt ugyan nézhette, de Anyó nagyon sajnálta, hogy Apó nem találja bent a helyét.

– Gondolj Nessire, milyen rossz lehet most neki otthon Angliában?! – fedtte meg nagyapót kedvesen.

– Igazad van-hagyta rá az öreg, hisz oly ritkán jut el hozzánk Fehérvárcsurgóra, s most ezt sem élvezheti.

– Marci épp a kifestőjében színezett egy gyurgyalagról készült képet, de ezekre a mondatokra bizony felkapta a fejét.

– Na ennek utánajárok, ha addig élek is! – forgatta a szemét a szőke kisfiú.

– Apóka,-kezdte is a felderítést- honnan ismeritek ezt a félelmetes skót szörnyet és mit keres itt a vidékünkön?

– Igen-kérlete Anyó is-meséld el a történetet, talán közben az eső is eláll.

– No jól van! Legyen, ha nagyon akarjátok. – hagyta magát rábeszélni nagyapa.

Úgy kezdődött, hogy ez a rém bizony megunta, hogy mindenki rá kíváncsi ott a messzi távolban, nincs egy szabad pillanat, amikor kidughatná a fejét a tó vizéből. Kattognak a fényképezőgépek még éjnek idején is. Persze nagyon szerette otthonát, de arra gondolt, hogy szabadságra megy egy időre. Víz alatti palotájában elkezdte böngészni az internetet vajon hova is mehetne, ahol minden megfelel az igényeinek? Először Svájc tűnt fel neki, de kiderült ott is nagyon hűvösek az ilyen lakóhelyek. Gondolt Olaszországra is, ám ott nagy a nyüzsgés, általában. Hoppá! Megakadt a szeme egy Whitecastlecsurgó nevű helyen, ahol a térkép kis tavat is mutatott, pont megfelelő a kívánalmaknak.

– No, ezt megnézem magamnak! – döntötte el, s másnap már úton is volt. Természetesen éjjel indult, hisz úgy tudott legjobban elrejtőzni.

Mivel Nessi különleges képességeit senki nem ismeri, ne is kérdezzétek hogy jutott el erre mifelénk. Különben is sokkal érdekesebb, hogy mi mégis tudunk róla. Annak idején ugyanis sokat barangoltam a környéken, s mikor egy nap rám esteledett a tó partján, bizony csak leheveredtem, egy darabig a csillagokban gyönyörködtem, majd elaludtam. Fogalmam sincs, hogy meddig szendereghettem, de arra ébredtem, hogy valaki, vagy valami csiklandozza a fületem. Félálomban még félretoltam magamtól az incselkedőt, de halkán, gurgulázva nevetve ezt mondta nekem:

– Elmegyek, ha abbahagyod ezt az éktelen horkolást, azért jöttem ide, hogy pihenni tudjak, de ebben a hangzavarban nem lehet!

– Ó, bocsáss meg-kértem, s elmondtam neki, hogy Anyó is mindig mondja, hogy hangosan alszom, de most már el is hiszem neki.

Olyan jót mulatott ezen, hogy egész éjjel ott maradt velem és történeteket meséltünk egymásnak. Elmondta miért utazott ide, milyen jól érzi itt magát, és sok érdekességgel találkozott, amiről eddig nem is tudott. Nagyon vidáman telt az éjszaka, de reggelre kelve el kellett búcsúznunk. Megígérte, hogy minden évben visszajön és értesít engem, ha itt lesz, hogy be tudjunk egymásnak számolni az addig történetekről. Tavaly sajnos a Vízározó bővítése miatt nem tudott nálunk pihenni, de már alig várja, hogy pár napot ismét együtt tölthessünk!-fejezte be Apó a történetet, s még hozzátette:

– Marci, te! Csukd be a szád!

– Csak akkor, – felelt a fiú, ha én is veled mehetek Nessihez.

– Persze és bárki más is találkozhat vele a fehérvárcsurgói tározó vizénél! – zárta le a beszélgetést Anyó, mert Anyóé volt otthon mindig az utolsó szó.